

บทนำ

หลังจากเสร็จสิ้นงานศพของคิมคยองฮวัน ลูกชายคนเดียวของโครยอกู๊ปได้สามวัน นายฮันซึ่งเป็นนายประจำตระกูลก็ได้รับอนุญาตจากประธานคิมให้มาเปิดพินัยกรรมท่ามกลางสมาชิกในครอบครัวที่ยังคงอยู่ในชุดดำไว้ทุกข์ ประธานคิมผู้สูญเสียลูกชายกล้าก่อกวนความโศกเศร้าเอาไว้ภายในก่อนจะพยักหน้าให้สัญญา นายฮันจึงกระแอมเบาๆ แล้วเริ่มพูด

"ทุกคนคงจะทราบดีนะครับว่าคุณคิมเป็นห่วงบริษัทจนวาระสุดท้าย ท่านรักบริษัทนี้มาก"

คำพูดของนายฮันทำให้ทุกคนที่อยู่ในห้องนั้นพยักหน้าพร้อมกัน ยกเว้นคิมกอนฮยอกเพียงคนเดียวที่กลับยิ้มบางๆ เขาเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบสามปี ลูกชายนอกกฎหมายของคิมคยองฮวัน

รักบริษัทนี้มากงั้นเหรอ น่าขำชะมัด สิ่งที่คุณอย่างพ่อรักมีมากมายจนนับไม่ถ้วน อย่างเดียวที่พ่อเกลียดคือการหาเงิน ใครง ก็รู้ว่าพ่อเจ้าชู้มาก เพราะทั้งหล่อทั้งมีเสน่ห์ แต่ตอนนี้ทุกคนในห้องคงกำลังจินตนาการถึงมรดกที่พ่อทิ้งเอาไว้ให้สินะ คงกำลังคาดหวังว่าจะมีชื่อของตัวเองอยู่ในพินัยกรรมบ้าง

6 พลิกแผน... แผนจำเป็น

รอยยิ้มของกอนฮยองทำให้บรรยากาศในห้องเงียบกริบ แจซยอน ซึ่งเป็นลูกชายจากภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของคิมคยองฮวันจึงหันไปมองหน้าพี่ชายต่างมารดา กอนฮยองลัมผัสได้ว่าในแวบเวลานั้นแฝงความโกรธไว้ คงเพราะเขาแสดงกิริยาที่ไม่เหมาะสมออกมา แต่นั่นไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอะไรสักนิด เขาจึงยังคงยิ้มและจ้องน้องชายกลับไป จนแจซยอนต้องหลบตาเสียเอง

ทนายฮันกระแอมอีกครั้งเพื่อเรียกความสนใจจากทุกคน จากนั้นก็หยิบพินัยกรรมขึ้นมาจากโต๊ะ

"บ้านในเขตพยองซันดงและหุ้นทั้งหมดของบริษัท ขอยกให้กับคุณคิมกอนฮยองลูกชายคนโต ส่วนหุ้นของมหาวิทยาลัยคยองฮวัน ขอมอบให้กับคุณโอยอนฮีภรรยาและคุณคิมแจซยอนลูกชายคนเล็ก..."

"ว่าไงนะคะ ไม่ได้ค่ะ"

"ยกมรดกให้กับลูกชายนอกกฎหมายที่ไม่รู้ว่าแม่เป็นใครด้วยซ้ำ..."

ยังไม่ทันที่ทนายฮันจะพูดจบ เสียงอื้ออึงก็ดังไปทั่วห้อง เพราะทุกคนต่างไม่พอใจกับพินัยกรรมที่ไม่เป็นตามที่คาดหวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอยอนฮี แม่ของแจซยอน ทั้งๆ ที่เธออุทิศส่ห้อดทนกับลูกนอกกฎหมายของสามีมาตลอด แต่สามีกลับเหยียดหยันเธอจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิตด้วยวิธีนี้

"คุณพ่อคะ หรือว่านี่เป็นความคิดของคุณพ่อคะ" โอยอนฮีถามด้วยแววตากรุ่นโกรธ

"นี่ตั้งใจถ้ามรีเปล่า"

คำถามที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงไม่พอใจของลูกสะใภ้ทำให้ประธานคิมย่นถามกลับไปด้วยสีหน้าราบเรียบ โอยอนฮีจึงต้องส่ายหน้า

"ขอโทษค่ะ"

ตลอดมาสามีของเธอไม่เคยฟังใครยกเว้นประธานคิมเพียงคนเดียว แม้แต่การแต่งงานกับเธอก็เป็นการทำตามคำสั่งของประธานคิม การที่ลูกชายแต่งงานกับลูกสาวของหุ้นส่วนธุรกิจนั้นช่วยทำให้ประธานคิมสามารถดำเนิน

ธุรกิจต่อไปได้ สามี่ของเธอได้รับอิสระ ส่วนเธอก็มีแจฮยอน...เพียงแค่นั้น

คนเลว สารเลว ทำแบบนี้ได้ยังไงกัน

"ไม่ยอมยกสมบัติส่วนใหญ่ให้กับแจฮยอนที่เป็นลูกที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่กลับยกสมบัติให้..."

โอฮยอนสีจ้องมองคอนฮยของด้วยแววตาโกรธแค้น ความอดกลั้นทำให้เธอพูดไม่จบประโยค คำสุดท้ายที่เธออยากพูดคือ 'ลูกนอกกฎหมาย'

"แคงจะดีใจจนเนื้อเต้นล่ะสิ" คำพูดกระแทกกระแทกของโอฮยอนไม่ได้ทำให้คอนฮยของรู้สึกอะไรเลย เขายังคงทำหน้าที่ก่อนตอบ

"ก็ไม่เลวนะครับ"

แต่เพราะคำถามนั้นไม่ได้ต้องการคำตอบ ดังนั้นการตอบออกมาจึงเป็นการยั่วโมโหโอฮยอนสีมากขึ้นไปอีก เธอเงื้อง่าขึ้นแล้วตบหน้าคอนฮยของอย่างแรง เสียงอุทานด้วยความตกใจดังขึ้นทั่วห้อง แต่พอประธานคิมกระแอมเสียงดัง ทุกคนก็เงียบเสียง ยกเว้นคอนฮยของ

"แค่นี้คงไม่ได้ทำให้คุณสบายใจมั้งครับ แต่ผมหวังว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีก ผมจะไม่อยู่เฉยแล้วนะครับ"

"นี่แกชูฉันทะไร"

"ผมไม่ทำนิสัยแบบ 'คุณแม่' หรือครับ"

คอนฮยของเน้นคำว่า 'คุณแม่' น้ำเสียงที่ไร้ความรู้สึกนั้นทำให้โอฮยอนสีตัวสั่นเทา ตอนนี้นี้ลูกชายนอกกฎหมายของสามี่เธอไม่ใช่เด็กกอมมืออีกต่อไปแล้ว

"พินัยกรรมยังไม่จบนะครับ ขอให้ทุกคนใจเย็นและทำตามความต้องการของผู้เสียชีวิตด้วย"

ทนายฮันเรียกสติของทุกคนกลับคืนมาก่อนจะอ่านพินัยกรรมต่อจนจบ ระหว่างนั้นสายตาของคอนฮยของกับแจฮยอนก็ประสานกัน แววตาของแจฮยอนเต็มไปด้วยความเจ็บแค้น ผิดกับแววตาของคอนฮยของที่ไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ สุดท้ายแจฮยอนก็เป็นฝ่ายหลบตาก่อนเหมือนเคย ประธานคิม

8 พลิกแผน... แผนจำเป็น

มองทั้งสองแล้วยิ้มอย่างขมขื่น

ถึงแม้ว่าตอนมีชีวิตอยู่ แก่จะเป็นลูกที่ไม่เอาไหน สร้างแต่ปัญหา แต่ตอนแก่ตาย แก่ก็ยิ่งรู้จักทำพินัยกรรมที่เหมาะสมออกมา

แจสซียอนถือหุ้นของคุณตาซึ่งเคยทำธุรกิจร่วมกับโครยอกู๊ป ดังนั้น ถ้าแจสซียอนได้รับหุ้นของพ่อทั้งหมด อำนาจเด็ดขาดของทั้งบริษัทก็จะตกอยู่ที่แจสซียอนเพียงคนเดียว แม้ว่าการมอบหุ้นทั้งหมดของบริษัทให้กอนฮยองจะเป็นการหยามหน้าภรรยา แต่พ่อของแจสซียอนก็ต้องการจะรักษาบริษัทเอาไว้

กอนฮยองมีสีหน้านิ่งเฉย เขาไม่เสียใจที่สูญเสียพ่อ และไม่ตั้งใจที่ได้รับมรดก ประธานคิมมองหลานชายแล้วคิดว่าการยกมรดกให้กอนฮยองเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว

กอนฮยองเป็นคนเก่ง เด็ดเดี่ยว และเกิดมาเพื่อเป็นนักธุรกิจ ไม่เหมือนพ่อของเขาที่ไร้ความสามารถ และไม่เหมือนแม่ที่เป็นคนไม่จริงจัง แต่การดูแลบริษัทด้วยความสามารถเพียงอย่างเดียวนั้นก็เป็นเรื่องที่น่าอับอายมาก

หลังจากที่ทนายฮันอ่านพินัยกรรมจบ ทุกคนก็เดินออกไปจากห้องด้วยท่าทางไม่สบายใจ เมื่อรอจนทุกคนออกไปหมดแล้ว ประธานคิมก็ลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหากอนฮยอง

"จะทำยังไงต่อไป"

"ผมก็อยากถามเหมือนกันครับ จะให้ผมดูแลโครยอกู๊ปของคุณปู่ได้หรือครับ"

กอนฮยองถามอย่างจริงจัง สีหน้าของเขายังคงราบเรียบ ประธานคิมไม่เข้าใจว่าทำไมคนหนุ่มอย่างเขาถึงเย็นชาได้ขนาดนี้ ตอนอายุเท่าเขา ประธานคิมเองยังมีความซี้เล่นและโลดโผนอย่างวัยรุ่นมากกว่าหลานชายคนนี้ได้ด้วยซ้ำ

"นั่นไม่ใช่เรื่องที่น่าจะบอกแก่ได้ในตอนนี้ เพราะแกต้องเริ่มทำมันตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป"

กอนฮยองลุกขึ้นแล้วโค้งคำนับ แต่ประธานคิมกดไหล่ของเขาให้หนึ่ง
ลง

"คุณปู่มีเรื่องจะพูดกับผมอีกเหรอครับ"

"มันไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก ตอนแรกปู่กับพ่อแกล้งลำบากใจเหมือนกัน
ว่าจะยกหุ่นให้ใครดี แต่ตอนนี้แกต้องรับผิดชอบมันให้ดีที่สุดนะ"

พอพูดจบ ประธานคิมก็หันไปส่งสายตาให้คุณนายฮวังภรรยาผู้ร่วม
ทุกข์ร่วมสุขของเขา คุณนายฮวังจึงลุกขึ้นไปหยิบภาพถ่ายใบหนึ่งออกมา
จากลิ้นชักโต๊ะทำงานแล้วยื่นให้กอนฮยอง

ในภาพถ่ายสีซีด...ผู้ชายคนหนึ่งกำลังโอบกอดผู้หญิงท้องซึ่งกำลัง
ยิ้มหวาน กอนฮยองมองภาพถ่ายใบนั้นอยู่นาน

"น้องอีกคนของผมเหรอครับ"

"เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ"

"คุณปู่จะให้ผมตามหาเหรอครับ"

"คิดว่าต้องเป็นอย่างนั้น"

"ถ้าคุณปู่ต้องการ ผมก็จะตามหา แต่ถ้าตามหาเจอแล้วมาทิ้งขว้างกัน
เหมือนผม ผมก็จะไม่ช่วยครับ" กอนฮยองตอบด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก
"ก็ได้ครับ ผมจะลองตามหาดู"

กอนฮยองลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

มนุษย์ที่เขาเรียกว่าพ่อเป็นคนที่ไม่เอาไหน ส่วนมนุษย์ที่เขาเรียกว่า
แม่ก็เอาเขามาทิ้งไว้ การให้เขาไปตามหาสายเลือดอื่นนั้นถือเป็นการขอร้อง
ที่ไร้เหตุผล

หลังจากกอนฮยองออกไปแล้ว คุณนายฮวังก็หยิบภาพถ่ายขึ้นมา
ดูอีกครั้ง แม้สายตาของเธอจะพร่ามัวจนอ่านหนังสือไม่ค่อยได้แล้ว แต่
เธอก็ยังคงจดจำข้อความที่อยู่ข้างหลังภาพถ่ายได้ดี

‘สบายดีมั๊ยคะ ถ้าลูกหน้าเหมือนคุณก็คงจะดีนะคะ เหมือนความรัก
ของเรา’

เด็กในท้องของผู้หญิงคนนี้อาจจะเป็นลูกอีกคนของลูกชายของเธอ

10 พลิกแผน... แผนจำเป็น

เด็กคนนี้มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดขนาดไหน และต้องใช้เวลา
นานเท่าไรถึงจะเยียวยาความเจ็บปวดนั้นได้กันั้นะ

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสิบปีก่อน

บทที่ 1 ประกาศหาคู่ชีวิตในที่สาธารณะ

"เกือบถึงแล้วค่ะ"

จองวอนตะโกนตอบกลับปลายสายผ่านแฮรี่โฟน ขณะซึ่งจักรยานโดยมือข้างหนึ่งถือดอกไม้ช่อใหญ่ที่ได้จากเรือนเพาะชำมาด้วย

ถ้าซึ่งจักรยานไปโรงอาหารจะใช้เวลาประมาณสิบนาที อยู่นๆ ฝนไล่ช้างก็หยุดตก หยดน้ำฝนที่หลงเหลืออยู่ในแสงแดดกำลังฟุ้งกระจายไปทั่วกลิ่นหญ้าและกลิ่นดินโคลนอยู่ที่ท่ามกลางอากาศที่เปียกชื้น จองวอนชื่นชอบกลิ่นของเฟิร์นในห้องเพาะชำกับกลิ่นสดชื่นหลังฝนตกแบบนี้ ก่อนหน้านี้อากาศปรวนแปรมากจนกระทั่งสัปดาห์ที่แล้ว แม้จะเป็นฤดูใบไม้ผลิ แต่อากาศกลับหนาวมากแถมยังมีหิมะตก แล้วอยู่นๆ อากาศก็ค่อยๆ อุ่นขึ้นท้องฟ้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีฟ้าเข้ม ตามภูเขาและเนินเขาก็มีต้นหญ้าและดอกไม้เจริญเติบโตอย่างอุดมสมบูรณ์

จองวอนรักฤดูใบไม้ผลิ เธอหลงรักมุมที่เชื่อมต่อระหว่างซอยเล็กๆ กับกำแพงที่มีตะไคร่น้ำปกคลุม หญิงสาวจอดจักรยานแล้วจ้องมองเนินดอกยาแซ็งฮวาที่มีชื่อว่า 'ฮวันฮวอน' มันเป็นสถานที่ที่สวยงามที่สุดในมหาวิทยาลัยอันกว้างขวางแห่งนี้ หญ้าสีเขียวซึ่งโผล่พ้นกองหิมะขึ้นมา รอบๆ

12 พลิกแผน... แผนจำเป็น

บันไดมีต้นขิงขึ้นประปราย อีกไม่นานดอกไม้สีขาวก็จะผลิบาน และเจ้าชายของเธอก็คงจะมาที่นี่ เธอหันไปมองรอบๆ ราวกับกลัวว่าจะถูกใครจับได้ว่าเธอกำลังรู้สึกอะไรอยู่ ไม่มีใครรู้ว่าเธอมองเห็นอาจารย์คิมแจชยอน เจ้าชายของเธอได้ที่เนินดอกยาแซ็งฮวาแห่งนี้ หลังจากที่เธอพบเขาครั้งแรกที่นี่ เธอก็แอบแหวะมาบ่อยๆ ในเวลาบ่ายที่แสงแดดส่องสว่าง แต่คงจะเป็นเพราะฝนตก วันนี้เธอจึงไม่พบเจ้าชายของเธอ จองวอนถอนหายใจแล้วหันหลังกลับด้วยความเสียดาย ก่อนจะเห็นเงาของใครบางคน ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่เจ้าชายของเธอ เพราะเจ้าชายคงไม่เหยียบดอกไม้แบบนี้แน่ๆ

"คุณคะ"

เสียงเรียกของเธอทำให้ผู้ชายคนนั้นหยุดแล้วหันมามอง แต่แสงแดดที่ส่องมาจากด้านหลังของเขาทำให้เธอมองไม่เห็นหน้าของชายหนุ่มคนนั้น

"ทำแบบนี้ ดอกไม้จะตายหมดนะคะ"

นักศึกษาใหม่เหรอ แต่คงไม่ใช่ เพราะนักศึกษาใหม่ไม่น่าจะกล้าเข้ามาถึงในนี้และกล้าทำลายดอกไม้ได้ถึงขนาดนี้

ดอกยาแซ็งฮवादทนผ่านความหนาวเหน็บมาถึงฤดูใบไม้ผลิ แต่กลับต้องมาถูกมนุษย์คนหนึ่งทำลาย จองวอนรีบวิ่งไปที่เนิน ส่วนผู้ชายคนนั้นยังคงทำลายดอกไม้โดยไม่สนใจเลยว่าเธอกำลังวิ่งไปหา

"ทำยังไงดี"

จองวอนหยิบดอกไม้ที่เสียหายขึ้นมาดูด้วยความเสียใจ

ก้านดอกหักหมดแล้ว มีคนใจร้ายแบบนี้อยู่บนโลกด้วยเหรอ

ดวงตาของจองวอนลุกเป็นไฟ เธอหันไปจ้องหน้าผู้ชายคนนั้นแม้แต่ว่าทันใดนั้นเอง สปริงเกอร์ก็ถูกเปิด น้ำลอยขึ้นไปกระทบแสงแดดจนทำให้เกิดรุ้งกินน้ำเล็กๆ ร่างของจองวอนเปียกปอนตั้งแต่หัวจรดเท้า ความเย็นของน้ำทำให้เธอสิ้นไปทั้งตัว

สงสัยคุณลุงคนสวนจะลืมไปว่าเมื่อก็มีฝนไล่ช้างตก ก็เลยเปิดสปริงเกอร์รดน้ำต้นไม้อีก ให้ตายสิ ทั้งหมดเป็นความผิดของผู้ชายคนนั้น จองวอนเงยหน้าแล้วหันไปมองรอบๆ แต่เขาหายไปแล้ว เหลือแต่

เพียงแสงแดดที่ส่องประกายระยิบระยับ

เลขานุการของฝ่ายบริหารงานมหาวิทยาลัยคยองฮวันกำลังวิ่งวุ่น เพราะจู่ๆ ก็ได้รับแจ้งว่าคิมกอนฮยอง ประธานกรรมการจะเข้าร่วมประชุม คณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยด้วย เธอได้รับการติดต่อว่าเขามาถึงแล้ว แต่หาจนทั่วมหาวิทยาลัยก็ไม่พบเขา เธอไม่เข้าใจว่าเขาจะเข้าร่วมการประชุมธรรมดาๆ ที่มีแค่เอกสารรายรับรายจ่ายทำไม หรือว่ามีความผิดพลาดอะไรเกิดขึ้น ทว่าหลังจากประชุมเสร็จ คิมกอนฮยองก็เซ็นชื่ออนุมัติให้กับทุกข้อเสนอ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องประชุมด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

คณะกรรมการคนอื่นๆ และผู้บริหารระดับสูงคลายเนกไทแล้วหันมองหน้ากัน คิมกอนฮยองแห่งโครยอกูรีปมีอะไรบางอย่างที่สามารถทำให้คนอื่นรู้สึกเกร็งจนใจฟ่อได้ เขาเป็นคนที่ทำให้คู่ต่อสู้กลัวจนตัวสั่น เป็นหนึ่งในคนที่ไม่มีใครอยากเจอ

หลังจากที่เลยเวลานัดมาหนึ่งชั่วโมงสิบนาที กอนฮยองก็มาถึงที่หมาย ชินฮีมองหน้าเขาพร้อมกับตัดสินใจอะไรบางอย่าง เธอเป็นคนที่เกลียดการรอคอยมาตั้งแต่เด็กๆ เธอรู้สึกเอือมระอากับนิสัยที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงของเขา บนโลกใบนี้มีสิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ตอนนี้ถึงเวลาที่ใครสักคนจะต้องเปลี่ยนแปลงแล้ว

"ทำไมมาสาย"

"มีเรื่องที่จะต้องสาย"

"อธิบายมาสิ ฉันอาจจะยกโทษให้ได้"

"ไม่ล่ะ คุณไม่จำเป็นต้องยกโทษให้ก็ได้"

เขาตอบเธอด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึกเหมือนเคย

จะให้อธิบายยังงั้นล่ะ ถ้าบอกออกไปว่าคิดถึงพ่อก็เลยไปที่มหาวิทยาลัย เธอก็คงจะไม่เชื่อ เพราะเราเองยังรู้สึกขำกับการกระทำของตัวเองเลย

"ฮีมอะไร มีอะไรน่าขำเธอ"

14 พลิกแผน... แผนจำเป็น

"ถ้าไม่ชอบรอ ก็กลับไปสิ"

เขาต้องการให้ชินฮีหนีเกี่ยวกับการรอคอยจนหนีกลับไปก่อน

"คุณคิดว่าฉันทำตามที่คุณสั่งดีมั้ย"

"คุณก็คิดจะทำอย่างนั้นอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ"

"คิมกอนฮยง!"

เธอไม่เคยคิดอย่างนั้น ถ้ากอนฮยงแสดงความรู้สึกของตัวเองออกไป พ่อของเธออาจหยุดความคิด ถ้ากอนฮยงยื่นมือออกมา เธออาจจะไม่ต้องทำตามที่คุณสั่ง แต่กอนฮยงกลับไม่ทำอะไรเลย ตอนนั้นเธอทนไม่ไหวแล้ว

"อย่าตะโกน"

"งั้นก็ต้องทำให้ฉันไม่ตะโกนสิ"

ชินฮีโกรธจัด แต่กอนฮยงกลับนิ่งเฉย สีหน้าราบเรียบของเขายิ่งทำให้เธอโมโหมากขึ้น

"คุณพูดกับฉันได้แค่นี้แหละ ฉันบอกคุณว่ากำลังจะแต่งงานกับผู้ชายคนอื่น แต่คุณกลับไม่พูดอะไรเลยงั้นเหรอ"

"มันเป็นเส้นทางที่คุณเลือกและตัดสินใจ ผมจะไปว่าอะไรคุณได้ และผู้ชายคนนั้นก็ไม่ใช่คนเลว เขาเป็นคนที่พ่อของคุณชอบ"

ที่ผ่านมามีคนมากมายคัดค้านการคบกันระหว่างเขาและเธอ โอยฮอนฮีกลัวว่าถ้าเขาและชินฮีได้แต่งงานกัน เขาจะมีอำนาจเพิ่มมากขึ้น ส่วนพ่อแม่อของชินฮีก็รับไม่ได้กับคำว่า 'ลูกนอกกฎหมาย' จึงขอร้องอ้อนวอนเขาให้เลิกกับเธอ

"หมายความว่า คุณจะเลิกกับฉันเหรอ"

"คนที่ขอผมเลิกคือคุณต่างหากล่ะ"

"ใช่ แต่คุณกลับไม่รั้งฉันไว้เลย"

"ผมไม่สามารถดูแลรับผิดชอบคุณไปได้ตลอดชีวิตหรอก"

"ไม่ คุณชวนฉันหนีไปด้วยกันก็ได้"

ชินฮีตัดสินใจจะหนีไปกับเขา แต่เขากลับเลือกที่จะจบอย่างไม่ลืงเล

"ผมไม่เคยคิดจะหนีและไม่สามารหนีไปไหนได้ และผมจะไม่

เปลี่ยนแปลงตัวเองเพราะผู้หญิงที่ชื่อยูชินฮี"

"หมายความว่ายังไง ฉันไม่ได้เป็นที่หนึ่งของคุณหรอก คุณไม่ได้มีฉันคนเดียวหรอก"

กอนฮยองยกถ้วยกาแฟขึ้นมาจากโต๊ะอย่างช้าๆ เขาเป็นผู้ชายที่สงบนิ่งและใจเย็นเสมอ แม้แต่ในตอนนี่ที่เขากำลังจ้องมองชินฮี

"คงงั้น" เขาตอบจริงจัง

ผู้ชายคนนี้ไม่เปลี่ยนใจจริงๆ เทรอ ความรักที่ผ่านมาเป็นเพียงแค่อายสกรรมจริงๆ เทรอ ในชีวิตของเขามีอะไรที่สำคัญกว่าฉันนั่นเทรอ

"คุณแน่ใจหรือว่าถ้าฉันแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นแล้วคุณจะไม่เสียใจ"

"แน่ใจ"

"ก็ดี งั้นฉันจะแต่งงานกับผู้ชายคนอื่น แล้วคุณแต่งงานกับผู้หญิงแบบไหนล่ะ"

"ผู้หญิงแบบไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ยูชินฮี" เขาตอบเสียงดังฟังชัด

เขาพูดจริง เขากำลังจะทิ้งฉันจริงๆ เขากำลังจะจากไปโดยที่ฉันยังไม่ทันได้เตรียมใจ ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น พ่อคัดค้านมาโดยตลอด แต่ฉันไม่เคยเชื่อ แต่แล้วความรักก็ฟังไม่เป็นท่า

"คุณคิดว่าจะหาผู้หญิงที่ดีกว่าฉันได้เทรอ"

"คุณคิดว่าตัวเองดีแค่ไหนเชียว ตอนนี้อยู่กับผู้หญิงพูดมากอย่างคุณ"

คำตอบของกอนฮยองทำให้ชินฮีพูดไม่ออก เขาไม่เคยโกรธเวลาที่เธอโลเล ไม่เคยบ่นเวลาที่เธอพูดมาก คอยพยักหน้ารับทุกเรื่องของเธอต้องการ แต่ตอนนี้เขากลับเปลี่ยนไป นี่เป็นครั้งแรกที่เธอไม่เข้าใจเขา

"ผู้หญิงที่เงียบๆ ไม่พูดมาก แล้วอยากได้แบบไหนอีก หรือว่าชอบเด็กเอ๋อๆ"

"ไม่ เด็กอายุน้อย คบแล้วเหนื่อย"

"อืม ก็จริงนะ เด็กยังไม่ถึงงานทำ วันๆ ก็คงจะเอาแต่ตามกันคุณด้อยๆ คุณก็คงจะเหนื่อยน่าดู เวลาไม่สบาย คุณก็ต้องคอยดูแล น่าเบื่อจะตาย"

ชินฮีพยายามทำให้เห็น

16 พลิกแผน... แผนจำเป็น

ที่ผ่านมามีผู้หญิงในอุดมคติของเขาก็คือฉันเพียงคนเดียว แต่ตอนนี้ เขากำลังหาผู้หญิงใหม่จั้นเทรอก ก็ได้ ฉันจะหาให้ อยากรู้เหมือนกันว่า ผู้หญิงคนนั้นจะดีกว่าฉันรีเปล่า และพอได้คบกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว เขาจะลืมฉันได้มั้ย เขาไม่มีทางไปรอดกับผู้หญิงคนอื่นหรอก ฉันมั่นใจว่าเขาจะต้องกลับมาหาฉัน ฉันจะรอเขาจนกว่าเขาจะได้สติ

"หยุดพูดเถอะ มันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร"

"ไม่ละ มันสำคัญกับฉันมาก ฉันอยากเลือกผู้หญิงให้คุณ อายุสี่สิบห้า ถึงสามสิบปี สุขภาพแข็งแรง หน้าตาน่ารัก มีหน้าที่การงานที่เหมาะสม คุณสมบัติแค่นี้พอมั้ย"

"ต้องไม่ใช่หิ้ง ไม่บังคับ ไม่โลภมาก แล้วก็ต้องหัวดีด้วย"

พอพูดจบ กอนฮยของก็ยิ้มที่มุมปาก แต่ซินฮีถึงคิดว่าดวงตาของเขา ไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คิมกอนฮยของที่เธอรูจัก ตอนเด็ก ๆ เขามีนิสัยน่ารัก สุภาพอ่อนโยนกับผู้หญิง ซี้เล่น เธอรักทุกอย่างที่เป็นเขา แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนไปแล้ว

คิมกอนฮยของ ฉันจะทำให้คุณรู้ว่าฉันสำคัญกับคุณมากแค่ไหน

"ก็ดี จั้นฉันจะหาผู้หญิงแบบนั้นให้นะ"

"ตามใจ"

ซินฮีลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไป กอนฮยของมองตามแล้วหันกลับตาลง เเท่านี้ก็น่าจะเพียงพอแล้ว

ก่อนหน้านี้อาคิดว่าแคซินฮีมีใจให้เขา เขาก็ไม่สนอุปสรรคใดๆ ทั้งนั้น ถ้าแม่ของซินฮีไม่มาขอร้องอ้อนวอนเขา ปานนี้เขาคงจะพาซินฮีหนีไปแล้ว แต่ซินฮีเป็นผู้หญิงที่บริสุทธิ์สดใสซึ่งแตกต่างจากเขา เขาคิดว่าถ้าเขาเสียเธอไปแล้ว เขาก็คงจะไม่มีความรักครั้งใหม่

ปกติแล้วชาวในหนังสือพิมพ์มักจะหนีไม่พ้นข่าวอุบัติเหตุและการเมือง จองวอนจึงแทบไม่เคยสนใจ แต่วันนี้น้องของเธอกลับเอาแต่อ่านหนังสือพิมพ์

รู้อย่างนี้ไม่เอาหนังสือพิมพ์กลับมาจากโรงอาหารซะก็ดี
 "คังฮวีอน เธอจะไม่กินข้าวไข่มั้ย คังซองวอน วางเกมลงเดี๋ยวนี้
 โชฮี กินแครอตด้วย"
 "พี่จองวอน ดูโฆษณาี่สิ"
 "อะไรเหรอ"
 ฮวีอนยื่นหนังสือพิมพ์ให้พลางทำตาเป็นประกาย จองวอนจึงรับมา
 อ่าน โฆษณานั้นอยู่ในกรอบที่ไม่ใหญ่มาก แต่ข้อความไม่กี่บรรทัดนั้นก็กลับ
 เข้ายวนให้อ่านเป็นอย่างมาก

<ประกาศรับสมัครภรรยา>

คุณสมบัติ	อายุ 25-30 ปี, สุขภาพแข็งแรง, รูปร่างหน้าตาดี, ไอคิว 130 ขึ้นไป, มีงานประจำทำ
ค่าตอบแทน	จ่ายเงินมัดจำ, จ่ายเงินตามวุฒิกการศึกษา, มีโบนัสประจำปี, พาไปเที่ยวต่างประเทศ
หมายเหตุ	ระยะเวลาการทำงาน 3 ปี (ไม่ได้ทำไปตลอดชีวิต), ต่อสัญญาทุกปี, ห้ามพูดมาก, ไม่ซี้หึง
เอกสารที่ต้องเตรียม	ใบแนะนำตัวเอง, ใบรับรองสุขภาพ, ใบวัดระดับไอคิว (จะนัดสัมภาษณ์หลังจากพิจารณาเอกสารแล้ว)

"นี่มันอะไรเนี่ย มีคนลงโฆษณาอะไรแบบนี้ด้วยเหรอ"
 ที่ผ่านมาจากวอนเคยเห็นแต่โฆษณารับสมัครเจ้าหน้าที่ต่างๆ เช่น
 เลขานุการ ผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็น

18 พลิกแผน... แผนจำเป็น

‘โฆษณารับสมัครภรรยา’

คนเราจะเป็นสามีภรรยากันได้ก็ต้องมีความรักเป็นพื้นฐานไม่ใช่เทรอม
แม้ว่าปัจจุบันโลกมันเปลี่ยนไปมาก แต่ก็ไม่น่าจะถึงกับเปลี่ยนไปขนาดนี้
น่ากลัวจริงๆ แต่เฮ้...

จงวอนหันไปมองฮิวอนทันที ดวงตาคู่สวยของน้องสาวเธอกำลัง
เป็นประกายวิบวับหลังจากที่ได้อ่านโฆษณาชิ้นนี้

"มันก็โอเคนะพี่จงวอน จ่ายเงินตามวุฒิการศึกษาด้วย แถมยังมี
เงินโบนัส จะให้เท่าไรนะ"

"คังฮิวอน เธออายุสี่สิบเองนะ"

โชคดีที่โฆษณานี้ระบุอายุสี่สิบห้าปีขึ้นไป

"รู้น่า น่าเสียดายจริงๆ"

"คังฮิวอน!"

คำพูดว่าเสียดายของฮิวอนทำให้หัวใจของจงวอนตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม
"พี่ฮิวอน ถ้าจะเป็นมิลโคเรียก็ต้องห้ามมีข่าวฉาวนะ อย่าไปเสียดาย
เลย" ซองวอนน้องชายคนสุดท้ายพูดแทรกขึ้นมา

"ใช่ ข่าวฉาวไม่ดีต่อผู้หญิงนะ" ตามด้วยโซฮี แต่จงวอนกำลังทำ
หน้าดูใส่ฮิวอนจนไม่มีเวลาตกใจว่าโซฮีรู้จักคำว่าข่าวฉาวได้ยังไง

"มันเป็นการกระทำของพวกโรคจิต เธออย่าไปสนใจมันมากเลย"

"รู้แล้วน่า แต่สักวันฉันจะเป็นดาว"

ดวงตากลมโตของฮิวอนเป็นประกายแวววาวเมื่อนึกถึงความใฝ่ฝัน
ของตัวเอง มิลโคเรีย พ่อเรียกฮิวอนว่ามิลโคเรีย เธอจะต้องทำความปรารถนา
ของพ่อเป็นจริงให้ได้

"รู้ก็ดีแล้ว รีบมากินข้าวเดี๋ยวนี้"

"ไม่ล่ะ เดี่ยวอ้วน จะเป็นมิลโคเรียต้องมีรูปร่างผอม"

"กฎข้อที่หนึ่งของบ้านเราคืออะไร"

"สุขภาพมาเป็นอันดับหนึ่ง"

ซองวอนตอบแทนฮิวอนที่กำลังทำหน้ามู๋ๆ ส่วนโซฮีก็รีบหยิบแครอท

เข้าปากทันทีที่เห็นว่าจองวอนกำลังอารมณ์เสีย

"พี่จองวอน กินมากๆ ก็ไม่ได้หมายความว่าร่างกายจะแข็งแรงนะ"

"ถ้ากินอย่างถูกต้อง ร่างกายจะแข็งแรง"

คำพูดของจองวอนทำให้ฮวีวอนเริ่มกินข้าว จองวอนเหลือบมองหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่บนโต๊ะอีกครั้งก่อนที่จะมองฮวีวอนด้วยความเป็นห่วง

"คงฮวีวอน กฎข้อที่สี่สิบหกของบ้านเราคืออะไร"

"อย่าขायร่างกาย อย่าดูถูกตัวเองทั้งร่างกายและจิตใจ โอเค รู้แล้ว น่า เลิกบ่นซะทีเถอะพี่จองวอน!"

เสียงบ่นของจองวอนทำให้ฮวีวอนยกมือขึ้นขอมแพ้ กฎของบ้านคือ คำสอนที่พ่อแม่ทิ้งเอาไว้ให้พวกเขา กระดาษโน้ตหลากสีทั้งหมดหกสิบแปด แผ่นนั้นเต็มไปด้วยความรักและความเป็นห่วงของพ่อแม่ มันเป็นพลังสำคัญในชีวิตของจองวอนและน้องๆ

หลังจากที่น้องๆ ออกไปกันหมดแล้ว จองวอนก็นั่งถอนหายใจอยู่ในห้องรับแขกเล็กๆ อยู่คนเดียว ตอนนี้เธอไม่ได้เครียดเรื่องของฮวีวอน แต่กำลังเครียดเรื่องใบทวงหนี้ที่ส่งมาจากธนาคาร อาของเธอบอบเอาบ้านไปจำนอง ถ้าอาติดต่อมาบ้าง เธอก็คงจะเครียดน้อยกว่านี้ แต่อากลับทิ้งโซฮีเอาไว้ที่นั่นมาหนึ่งปีแล้ว

กฎข้อที่สี่สิบคือ 'การได้อะไรมาฟรีนั้นอันตราย' แต่ตอนนี้เธออยากถูกลอตเตอรี่มาก

"หนูจะทำยังงดีคะแม่ ไม่มีเวลาแล้ว ตอนนี้ไม่มีเงินเลย ช่วยด้วยคะ"

ภาพของแม่ที่อยู่ในกรอบรูปได้แต่ยิ้มโดยไม่พูดอะไร พ่อกับแม่ ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนเสียชีวิตตอนจองวอนอายุสิบสองปี ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตของเธอ แม้ว่าเธอจะผ่านเวลานั้นมาแล้ว แต่ตอนนี้เธอกำลังเป็นกังวล จ้องมองใบทวงหนี้ด้วยสีหน้าที่หม่นหมอง

20 พลิกแผน... แพนจัมเป็น

โฆษณาสั้นๆ ในหนังสือพิมพ์วันนั้นส่งผลกระทบต่ออย่างไม่น่าคาดฝัน ทั้งพ่อแม่ที่เป็นห่วงลูกสาว ผู้ใหญ่ที่เป็นห่วงสังคม และผู้คนที่รักสนุกและชอบใจกับข่าวนี้ แต่คนที่ได้รับผลกระทบมากกว่าใครๆ ก็คือคิมกอนฮยองแห่งโครยอกู๊ป

"นี่มันอะไรกัน"

"ไบแนะนำตัวและเอกสารรับรองสุขภาพถูกส่งมามากมาย"

ทันทีที่กอนฮยองจ้องมองโฆษณาด้วยใบหน้าขึงตึง เจสัน เลขาฯ ส่วนตัวของเขาก็อ่านเนื้อความในโฆษณาให้ฟัง

"แล้วไง"

"แกลเป็นคนทำโฆษณานี้เหรอ"

คำถามของเจสันทำให้กอนฮยองมองหน้าเจสันสลับกับหนังสือพิมพ์ เจสันจึงถอนหายใจเบาๆ

"ผู้ชายที่ต้องการหาภรรยาในโฆษณานี้คือแกล ฉันคิดว่าใครบางคนอยากจะทำเสียให้แกลเป็นของขวัญนะ"

"จะบ้าตาย"

กอนฮยองบ่นออกมาเบาๆ แต่แล้วเขาก็ทำหน้าที่รารวกับนี่อะไรก็ได้ เจสันจึงรอฟังคำตอบจากเขา

"ยูจินฮี" ชื่อที่ตั้งออกมาจากปากของกอนฮยองทำให้เจสันถอนหายใจ มีปัญหาอะไรกัน จีนฮีถึงได้สร้างเรื่องใหญ่ขนาดนี้

"ไบสมัครถูกส่งมาเต็มเลย"

"คนที่ส่งมามันบ้าทุกคน"

"ฉันก็คิดแบบนั้น แต่ทุกคนไม่คิดแบบนั้น"

ไบสมัครถูกส่งมามากมาย ทั้งที่เป็นซองเอกสารและอีเมล

"ถ้ามีอะไรผิดพลาดอาจเกิดข่าวเสียหายได้นะ ดังนั้นต้องรีบจัดการ ถ้าทางบ้านแกู้เข้าจะต้องเป็นเรื่องแน่ๆ"

"ต้องเป็นเรื่องแน่อยู่แล้ว"

กอนฮยองหน้ามึน เขาไม่คิดจะกลับไปหาจีนฮีอีกเพราะเขาสัญญา

กับแม่ของเธอเอาไว้แล้ว แต่เรื่องนี้จะต้องกลายเป็นปัญหาแน่นอน ชาวแย่งจะทำให้ศัตรูของเขาพึงพอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอยอนฮีกับมิสเตอร์โอพี่ชายของเธอ

หลังจากโฆษณาถูกเผยแพร่ออกไปได้แปดชั่วโมง โอยอนฮีและมิสเตอร์โอก็มาหาคอนฮยองตามที่คาดเดาเอาไว้

คราวนี้ไฮฮีน่าพวกนี้โลกอยากได้อะไรอีกล่ะ

เมื่อสิบปีก่อนคนพวกนี้ทำถึงขนาดฟ้องร้องขอแบ่งสมบัติโดยอ้างเหตุผลเรื่องชาติกำเนิดของเขา และยังสร้างข่าวลือที่ไม่มีมูลขึ้นมาเพื่อผลักให้เขากระเด็นจากตำแหน่งทายาทผู้สืบทอด

"พูดสิ่งที่ต้องการมาเลยครับ"

คอนฮยองไม่พูดแม้แต่คำทักทาย ทุกวันนี้ไม่จำเป็นต้องถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันแล้ว

"ทำเรื่องน่าเกลียดลงไป ถ้าคนอื่นรู้เข้า มันจะเอาไปนินทาได้นะ"

"คงไม่มั้งครับ เพราะเคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นครั้งสองครั้งแล้ว"

สีหน้าของแม่เลี้ยงกับพี่ชายของเธอไม่ได้มีความเป็นห่วงอย่างทีพูดเลยสักนิด เดือนที่แล้วตอนที่คอนฮยองไปทำงานที่นิวยอร์ก อยู่ๆ ก็มีผู้หญิงเปลื้องผ้าถูกส่งมาเป็นของขวัญถึงที่โรงแรม เมื่อหกเดือนก่อนก็มีผู้หญิงคนหนึ่งให้สัมภาษณ์กับนิตยสารว่ามีลูกกับเขา นอกจากนี้ยังมีข่าวเรื่องยาบ้าอีกด้วย เขาไม่รู้ว่าใครเป็นคนอยู่เบื้องหลัง ดังนั้นเรื่องโฆษณาหาภรรยาจึงไม่ได้สร้างปัญหาให้กับเขา เพราะเขาผ่านเรื่องร้ายๆ กว่านี้มาเยอะแล้วนั่นเอง

"แต่เรื่องนี้มันไม่ใช่ปัญหาที่จะปล่อยผ่านไปเฉยๆ นะ คนที่อยู่ในระดับอย่างเราต้องระวังตัวให้มากที่สุดสิ"

"แล้วจะให้ผมทำยังไงเหอครับ"

คอนฮยองอยากรู้ว่าคนพวกนี้ต้องการอะไรกันแน่

"ปฏิเสธการรับตำแหน่งประธานบริษัทในที่ประชุมครั้งนี้ ถ้าแก่ปฏิเสธ

22 พลิกแผน... แผนจำเป็น

พวกเราที่จะอยู่เฉยๆ ไม่ยุ่งกับเรื่องนี้"

ในที่สุดสิ่งที่ต้องการก็ถูกพูดออกมา พูดออกมาตรงๆ แบบนี้ถึงจะสนุก ถ้าไม่ปฏิเสธการรับตำแหน่ง พวกเขาจะทำให้เรื่องโฆษณานี้โด่งดังขึ้นหรือ

กอนฮยองยิ้มอย่างเอ็นชชา

"ทำตรงกันข้ามสิครับ"

"อะไรนะ!"

"ถ้าพวกคุณเห็นชอบกับการรับตำแหน่งแต่โดยดี ผมจะทำให้โฆษณานี้เป็นไปอย่างราบรื่น"

"หมายความว่ายังไง..."

โอยอนฮีทำหน้าสงสัย

"ผมไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นยังไง แต่ผมจะลองคบดูครับ"

"ฮิ แล้วพวกฉันจะได้ประโยชน์ตรงไหนไม่ทราบ"

"ถ้าคิดแบบนั้นก็ตามใจนะครับ และถ้าคนที่ปล่อยโฆษณานี้ออกมา คิดแบบนี้ก็คงจะดีนะครับ"

กอนฮยองพยักหน้าซ้ำๆ แล้วหยิบถ้วยชาขึ้นมาจากโต๊ะ คำพูดของเขาทำให้มิสเตอร์โอกับโอยอนฮีมองหน้ากัน

พวกคุณไม่มีทางไม่รู้หรือกว่าใครอยู่เบื้องหลังโฆษณานี้ ซินฮี นี่คือนี่คือสิ่งที่เธอต้องการใช้มั้ย นั่นก็คอยดู เพราะผมจะทำในสิ่งที่คุณต้องการ และทำให้ในสิ่งที่ผมต้องทำ

"ซินฮีหมั้นกับผู้ชายคนอื่นไปแล้ว"

"แล้วทำไมเธอครับ คุณสองคนก็รู้เรื่องความสัมพันธ์ของเราดีกว่าใครๆ ไม่ใช่เธอครับ"

กอนฮยองย้ำเตือนตัวเองว่ามีสเตอร์โอสนิทสนมกับประธานยูพอของซินฮีมาก คำพูดเหยียดหยันของกอนฮยองจึงทำให้มิสเตอร์โอทำหน้างุนงง

หรือว่ากอนฮยองจะแต่งงานกับซินฮีแม้จะถูกทางบ้านนั้นคัดค้าน แต่คนอย่างกอนฮยองสามารถทำได้ทุกอย่าง ซินฮีเป็นลูกสาวคนเดียวของ

ประธานบริษัทผลิตภัณฑ์อาหารทะเลรายใหญ่ ถ้าคอนฮยองแต่งงานกับเธอ กิจการก็จะตกไปอยู่กับคอนฮยอง และคอนฮยองก็จะมีอำนาจยิ่งกว่าในตอนนี้อย่างไร คนทั้งครอบครัวยกเว้นประธานคิมก็จะตกที่นั่งลำบาก

"หมายความว่าแกละแต่งงานกับผู้หญิงที่เลือกมาจากโฆษณาั้นหรือ"

"อย่าเพิ่งคิดไปไกลครับ ผมแค่จะลองคบดูก่อนเท่านั้น"

"มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเราเลย"

"ผมก็ไม่ต้องขอความช่วยเหลือของคุณโอในที่ประชุมผู้ถือหุ้นเหมือนกันครับ"

โอฮยอนฮึบกับมิสเตอร์โอเริ่มมองหน้ากัน คอนฮยองกำลังรอฟังข้อสรุปของทั้งสอง

คราวนี้คอนฮยองพูดถูก คอนฮยองเป็นคนที่ไม่ว่าจะถูกขัดขวางยังไง ก็จะไม่ถอยหลังกลับ และผู้ถือหุ้นก็เข้าข้างเขาอยู่แล้วด้วย ถ้าคอนฮยองเลือกที่จะคบกับผู้หญิงคนอื่นที่ไม่มีอำนาจอะไร เขาก็จะแต่งงานกับยูชินฮีไม่ได้

โอฮยอนฮึบคิดว่าจะให้คอนฮยองรับตำแหน่งประธานกรรมการบริษัท โดยมีข้อแม้ว่าเขาจะต้องไม่แต่งงานกับชินฮี ซึ่งคอนฮยองก็สัญญาว่าจะรักษาภาพพจน์ของบริษัทเป็นอย่างดี

ทุกคนบนโลกนี้ล้วนคัดค้านการคบกันระหว่างเขากับชินฮี แต่ทุกคนคงจะหยุดต่อว่าถ้าหากชินฮีแต่งงานไป หรือไม่ก็เขามีผู้หญิงคนใหม่ โฆษณาสั้นๆ นี้อาจจะช่วยแก้ปัญหาและทำให้ทุกคนพึงพอใจ

"อะไรทำให้ชินฮีทำแบบนี้ล่ะ"

"พอเถอะ ฉันไม่สนใจแล้ว"

"จะเลิกกับชินฮีจริงๆ หรือ"

"เลิกแล้ว"

คำตอบที่ชัดเจนทำให้เจสันได้แต่จ้องมองคอนฮยอง เจสันรู้จักคอนฮยองและชินฮีมาตั้งแต่อายุสี่สิบ ทั้งสองเป็นคู่รักที่ไม่เคยทะเลาะกัน เขาไม่เคยเห็นใครทุ่มเทความรักได้เท่ากับคอนฮยอง แต่ตอนนี้คอนฮยอง

24 พลิกแผน... แผนจำเป็น

กลับพูดว่าเลิก ถ้าเป็นชินฮีพูด เขาอาจจะพอเชื่อ แต่นี่กอนฮยของเป็นคนพูด
"ถ้าแกคิดแบบนั้น ฉันก็จะไม่พูดอะไรอีก แต่ไม่จำเป็นต้องทำถึง
ขนาดนี้ก็ได้นี่นา"

เจสันเป็นกังวลที่กอนฮยของตัดสินใจจะคบกับผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

"แกมีแผนลับอะไรหรือ บอกฉันหน่อยสิ ฉันจะได้ช่วยเหลือทุกอย่างง
ล่ะ"

กอนฮยของสายหน้ากับการเข้าซื้อของเจสัน มันไม่ใช่แผนลับ มันเป็น
แค่การเลือกวิธีที่ดีที่สุดสำหรับชินฮีและตัวเขาเอง เขารู้ว่าชินฮียากพูด
อะไรกับเขาผ่านโฆษณา นั่นมันเป็นการบอกให้กลับมา แต่เขากลับไปหา
เธอไม่ได้อีกแล้ว การแยกทางคือของขวัญแต่งงานที่ดีที่สุดที่เขาสามารถ
มอบให้แก่เธอได้

"ไม่มีแผนลับอะไรหรอก"

"แต่แกจะคบกับผู้หญิงที่ไม่รู้จักจริงๆ นะหรือ"

"เรื่องนั้นมันไม่สำคัญหรอก ถ้าทางนั้นต้องการ ฉันก็ไม่สนว่าจะคบ
กับใคร"

กอนฮยของตอบชัดเจน เขาไม่สนใจว่าจะคบกับใครที่ไม่ใช่ชินฮี ตอนนี้
ชินฮีกับเขาต้องเดินไปตามเส้นทางของแต่ละคน เขามีเป้าหมายที่จะต้อง
ทำให้สำเร็จ ส่วนชินฮีก็มีผู้ชายคนอื่น แม้มันจะเจ็บปวดแต่ก็ต้องเลือก

"นี่มันคือโฆษณาประกาศหาเมียนะ แกคงไม่คิดที่จะแต่งงานกับผู้หญิง
แปลกหน้าหรอกนะ"

"มันก็แล้วแต่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นยังไง"

คำตอบของกอนฮยของไม่ใช่คำตอบที่เจสันต้องการ แต่เจสันรู้จัก
กอนฮยของดี กอนฮยของคือเพื่อนที่ฉลาดหลักแหลมมาก

"อาจจะเป็นผู้หญิงที่ไม่มีอะไรเลยก็ได้นะ"

เจสันเตือน แม้เขาจะเป็นเพื่อนที่สนิทสนมและรู้จักกอนฮยของ แต่
บางครั้งเขาก็อ่านใจของเพื่อนคนนี้ไม่ออก แต่สิ่งที่เขาแน่ใจก็คือถ้า

กอนฮยองคิดจะทำอะไรแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ไม่สามารถขวางได้ และกอนฮยอง
เป็นคนที่รักษาคำพูดยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

"ถ้าเป็นผู้หญิงที่ไม่มีอะไรเลยก็ยิ่งดีนะสิ"

"หมายความว่ายังไง"

"จะได้เลิกง่ายๆ ยิ่งไงล่ะ เจรจาตกลงกันก็ง่าย"

"แต่ยังงี้ก็เลือกดี ๆ ก็แล้วกัน เลือกผู้หญิงที่ดีเหมือนที่คนอื่นเค้าเลือก"

"ฉันไม่เหมือนคนอื่น"

กอนฮยองยังคงเชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง เจลันจึงได้แต่ทำหน้าที่
ม่วยเพราะความอึดอัด ใครๆ ต่างก็รู้ว่ากอนฮยองไม่เหมือนคนอื่น ไม่ว่าจะ
จะเป็นชาติกำเนิด พรสวรรค์ หรือแม้กระทั่งนิสัย แต่ตอนนี้เขาคงอยาก
จะมีชีวิตเหมือนคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหาภรรยาที่จะมาใช้ชีวิต
อยู่ร่วมกัน แต่การหาผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขาผู้ซึ่งไม่ไว้ใจและมีอคติต่อ
ผู้หญิงนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)